

[Maisted]

det danske samfund. Jeg vil også vove den påstand, at årsagen til, at fagforeningerne har den magt, som de har i dag, stort set er, at de besidder magten til at administrere Akasserne. I det øjeblik de bliver lagt under staten, som jo i forvejen har påtaget sig opgaven at lave statslig arbejdsformidling, vil det problem blive løst, og så kan vi jo se, hvor meget de er i stand til at tvinge deres medlemmer til, og hvor stort et misbrug af de indkomne kontingenter det vil være muligt at foretage.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg vil starte med at takke ordførerne for den udviste interesse. Man er i hvert fald gået ind i denne diskussion med ildhu.

At vi ikke har stået alene med vore synspunkter om organisationsfrihed, viser jo de reaktioner, der har været fra forskellig politisk side efter HT-dommen. Også medlemmer af regeringspartierne, bl.a. arbejdsministeren, har stillet sig på tilhængerne af den fri organisationsrets side. Men ord alene gør det som bekendt ikke; der må også handling til. Og det er konkret handling, vi mener der mangler fra regeringens side. Men nu håber vi så, at der kommer noget handling bag ordene.

Derimod må jeg sige, at hvis man, som det er gjort her i dag, fra borgerlig side fremhæver, at man nu vil vente på en endelig dom i HT-sagen, så synes vi fra fremskridtspartiets side ikke, at vi har tid til at vente på det. Der er mennesker, som er ude i en stor krise, som formentlig aldrig nogen sinde mere i deres liv får noget at bestille, fordi man simpelt hen ikke vil have dem på arbejdspladserne, og det har de så fået sølle 100.000 kr. for. Hvad dækker det? Det dækker jo ikke engang de 78 ugers løn, som man ellers reelt havde krav på og ret til efter gældende lovgivning.

Jeg kan citere fra Folkebevægelsen for Frie Fagforeningers blad, et blad, der modsat Aktuelt taler for det frie initiativ, hvor statsministeren i 1982 – og jeg gentager: i 1982 – skriver til formanden for folkebevægelsen:

»Som De ved, fik vi dog i sidste folketingssamling regeringen et stykke på vej i rigtig retning. Men der mangler endnu meget, og jeg siger tak for inspiration til det kommende arbejde, som ligger i det udkast, De har udarbejdet. Jeg venter, at vi tager kontakt med andre partier i folketinget om denne sag i løbet af den kommende samling.«

I dag har vi så maj måned 1985, og hvad er der sket fra den borgerlige regerings side? Ikke en pind!

Man har også været inde på, at på det private arbejdsmarked var tingene stort set i ro. Igennem nogle år har der stået fagforeningsfantaster og generet La Cabana i Herning med det formål at tvinge de ansatte ind i en rød fagforening. Det er et typisk eksempel på det fagforeningsdiktatoriske enevælde, man vil forsøge gennemtvunget. I flæng kan jeg så nævne hjemmehjælperstrejken i Odense, brandmanden i København, der skal fryses ud, og vuggestuelederen, der er flyttet, alt sammen fordi de har valgt at vende de røde fagforeningsdiktatorer ryggen og har indmeldt sig i en fri fagforening. Før disse seneste eksempler har mange andre sager af lignende karakter verseret. Alle mulige krumspring er forsøgt fra bestemt politisk hold for at tækkes de ulovligheder, fagforeningsmedlemmerne udfolder for at knægte den organisatoriske frihed.

Efter fremskridtspartiets mening må der helt anderledes reaktioner til, når den slags ulovligheder kan finde sted. Hvis man nedlægger arbejdet ulovligt og ikke ønsker at genoptage det, før en eller anden har meldt sig ind under de røde faner, må det være fyringsgrund. Derfor ønsker vi, at man skal være med til at afskaffe et system, hvor den personlige frihed straffes og ulovligheder belønnes. Der skal ikke være mulighed for fra politisk side at dække sig ind med nødret og samarbejdsvanskeligheder. De regler må selvfølgelig skærpes og præciseres helt anderledes. Der står små 280.000 mennesker uden arbejde, som kan træde til, og det er jo en sjat, og da de står til rådighed for arbejdsmarkedet før at få deres understøttelse, vil de kunne afbøde de værste virkninger.

Modargumentet vil nok være, at tingene har fundet en løsning efterhånden, og at forbundene selv har standset aktionerne. Det er såmænd også rigtigt, men det har kostet nog-